ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, СЮЙТЕСЯ!

РІК ВИДАННЯ XXV

ЧЕРВОНЕ ЗАПОРІЖЖЯ

ОРГАН ЗАПОРІЗЬКОГО ОБКОМУ І МІСЬККОМУ КП(б)У ТА ОБЛАСНОЇ РАДИ ДЕПУТАТІВ ТРУДЯЩИХ

№ 240 (65.2) | П'ЯТНИЦЯ, 1 ГРУДНЯ 1944 РОКУ | Ціна 20 коп.

НАКАЗ
ВЕРХОВНОГО ГОЛОВНОКОМАНДУЮЧОГО
Маршалові Радянського Союзу ТОЛБУХІНУ

Війська 3-го **Українського** фронту, перейшовши в наступ, форсували **Дунай** на північ від ріки **Драва**, прорвали оборону противника на західному березі **Дунаю** і, просунувшись в глибину до 40 кілометрів, розширили прорив до 150 кілометрів по фронту.

В ході наступу війська фронту на території Угорщини оволоділи містами і великими вузлами комунікацій **Печ, Батажек, Мохач** і з боями зайняли понад 330 інших населених пунктів.

В боях при форсуванні **Дунаю** і прориві оборони противника відзначились війська генерал-лейтенанта **Шарохіна**, генерал-майора **Акимонка**, генерал-майора **Кравцова**, генерал-майора **Благодатова**, югославський корпус генерал-лейтенанта **Коста Надж**, полковника **Петрушина**, генерал-майора **Дрейера**, генерал-майора **Лазарова**, генерал-майора **Козака**, полковника **Мухамедьярова**, генерал-майора **Куліжського**, полковника **Сидоренка**, полковника **Сичова**, генерал-майора **Цветкова**, підполковника **Саанча**; артилеристи генерал-полковника артилерії **Неделіна**, генерал-майора артилерії **Брейзо**, полковника **Глушкова**, полковника **Гладкова**, полковника **Гончарова**, полковника **Усика**, підполковника **Шпак**, підполковника **Рахліна**, майора **Селезнева**, підполковника **Снитіна**, підполковника **Нікова**; танкісти полковника **Пшенецького**, полковника **Зав'ялова**, підполковника **Мухіна**, підполковника **Дворкіна**, майора **Катілова**, підполковника **Шевкіна**; льотчики генерал-полковника авіації **Судец**, генерал-лейтенанта авіації **Толстікова**, генерал-майора авіації **Беліцького**, полковника **Смірнова**, підполковника **Шатіліна**, генерал-майора авіації **Тищенка**, полковника **Недоскіна**, полковника **Іванова**; сапери генерал-полковника інженерних військ **Котляра**, полковника **Номінас**, підполковника **Рибальського**; зв'язківці генерал-лейтенанта військ зв'язку **Королева**, полковника **Старостова**.

На ознаменування здобутої перемоги з'єднання і частини, які найбільш відзначилися в боях при форсуванні **Дунаю** і прориві оборони противника, представити до присвоєння найменування «**Дунайських**» і до нагородження орденами.

Сьогодні, 29 листопада, о 21 годині столиця нашої Батьківщини **Москва** від імені Батьківщини салютує доблесним військам 3-го Українського фронту, в тому числі югославському корпусу генерал-лейтенанта Коста Надж, які форсували **Дунай** і прорвали оборону противника,—двадцятьма артилерійськими залпами з двохсот двадцяти чотирьох гармат.

За відмінні бойові дії **оголошую подяку** керованим Вами військам, які брали участь в боях при форсуванні **Дунаю** і прориві оборони противника.

Вічна слава героям, що полягли в боях за свободу і незалежність нашої Батьківщини!

Смерть німецьким загарбникам!

Верховний Головнокомандуючий
Маршал Радянського Союзу Й. СТАЛІН.

29 листопада 1944 року.

НАКАЗ
ВЕРХОВНОГО ГОЛОВНОКОМАНДУЮЧОГО
Командуючому військами 2-го Українського фронту
Маршалові Радянського Союзу МАЛИНОВСЬКОМУ
Начальнику штабу фронту генерал-полковникові ЗАХАРОВУ

Війська 2-го **Українського** фронту, продовжуючи наступ, сьогодні, 30 листопада, оволоділи окружними центрами Угорщини—містами **Егер** і **Сіксо**—великими вузлами комунікацій і важливими опорними пунктами оборони противника.

В боях за оволодіння містами **Егер і Сіксо** відзначились війська генерал-лейтенанта **Жмаченка**, генерал-полковника **Трохименка**, генерал-лейтенанта **Манагарова**, генерал-майора **Осташенка**, генерал-майора **Меркулова**, генерал-майора **Уманського**, генерал-майора **Огородова**, генерал-майора **Конева**, генерал-майора **Есіна**, генерал-майора **Тимошкова**, полковника **Бочкова**; артилеристи генерал-майора артилерії **Зикова**, генерал-майора артилерії **Корецького**, полковника **Сагача**; танкісти генерал-полковника танкових військ **Куркіна**; льотчики генерал-полковника авіації **Горюнова**; сапери генерал-майора інженерних військ **Петрова**, генерал-майора інженерних військ **Тупічева**; зв'язківці полковника **Горелкіна**, полковника **Макаренка**, полковника державної безпеки **Карпова**.

На ознаменування здобутої перемоги з'єднання і частини, які найбільш відзначились в боях за оволодіння містами **Егер і Сіксо**, представити до нагородження орденами.

Сьогодні, 30 листопада, о 21 годині столиця нашої Батьківщини **Москва** від імені Батьківщини салютує доблесним військам 2-го Українського фронту, які оволоділи містами **Егер і Сіксо**, дванадцятьма артилерійськими залпами з ста двадцяти чотирьох гармат.

За відмінні бойові дії **оголошую подяку** керованим Вами військам, які брали участь в боях за оволодіння містами **Егер і Сіксо**.

Вічна слава героям, що полягли в боях за свободу і незалежність нашої Батьківщини!

Смерть німецьким загарбникам!

Верховний Головнокомандуючий
Маршал Радянського Союзу Й. СТАЛІН.

30 листопада 1944 року.

ЗАПАЛЮЮЧИЙ ОБРАЗ БІЛЬШОВИКА

Десять років тому—1 грудня 1934 року—троцькістсько-зінов'ївські виродки, тричі презрені фашистські вбивці, спрямували лиходійну кулю в благородне серце Кірова—видатного діяча і полум'яного трибуна більшовицької партії, керівника ленінградських більшовиків.

Перервалось фізичне життя улюбленця радянського народу. Але Кіров і сьогодні з нами. Він в героїчній боротьбі трудящих нашої країни за свою свободу і незалежність, у велетенській праці радянських людей, як ніколи згуртованих навколо партії Леніна—Сталіна, що їй так безмежно був відданий Сергій Миронович.

Чарівний образ Кірова дорогий і близький всім нам. В цьому образі відбито саме ті риси, які невпинно виховує партія Леніна—Сталіна в своїх членів і які з такою силою і яскравістю розкрились в героїчних подвигах бійців Червоної Армії, особливо комуністів, що б'ються з німецько-фашистськими мерзотниками.

Кіров увійшов до історії нашої партії, як найближчий соратник Леніна і Сталіна, як один з організаторів Великої Жовтневої соціалістичної революції. Кіров не дожив до наших днів, не в наших чудових перемогах закладено благотворні плоди його невпинної кипучої діяльності.

Незабутній образ Кірова править для нас за високий приклад безмежної відданості Батьківщині, радянському народові, великій партії Леніна—Сталіна.

Саме тому, що Сергій Миронович так палко любив Батьківщину, він з такою пристрастю, з такою енергією дивував над зміцненням могутності і обороноздатності Вітчизни.

Натхнені Кіровим люди міста Леніна і всезброєнні всіх своїх матеріальних і моральних сил зустріли напад гітлерівських загарбників. Нога фашистських розбійників не ступила і не ступить на землю Ленінграда—колиску Жовтневої революції, на землю міста-героя, де кожен камінь нагадує про славні бойові традиції пітерських робітників.

І ім'я Кірова, що його з такою теплотою та любов'ю звали Миронович, невід'ємне від цих чудових традицій.

Беззавітно віддаючись праці, Кіров виховував таке ж ставлення до праці і в інших, виховував в людях відповідальність за доручену роботу, відповідальність за долю Батьківщини.

«Лише той працює по-більшовицькому,—казав Сергій Миронович,—хто над усе ставить інтереси соціалістичного будівництва, кому дорожчі за все інтереси нашої спільної справи, хто править за приклад дисципліни, більш високої продуктивності праці... Такими мають бути,—вчив Кіров,—якості радянської людини».

Найглибша віра в правоту вчення і справи партії Леніна—Сталіна впевненість в правильності генеральної лінії партії озброювали Кірова на непримиренну боротьбу з усіма ворогами партії.

«... Все те, що плутається під ногами, що хитається і вагається, має бути залишене в історичній прірві, з нам з вами дорога лише вперед і лише до перемог!»—вимагав Сергій Миронович з трибуни XV з'їзду партії.

Вся невичерпна енергія Кірова була спрямована на те, щоб згуртувати всі сили, які є в країні, створити таку організованість і дисципліну, яка дала б можливість впоратись з будь-якими небезпеками.

Радянський народ і Червона Армія у всезброєнні зустріли вторгнення в межі нашої країни фашистських агресорів. Образ Кірова, вірного ленінця-сталініця, запалював і зараз радянських людей лише вперед і лише до перемог.

«Нема в світі такої сили,—заявили в дні війни робітники ленінградського заводу, що носить світле ім'я Кірова,—яка примусила б нас, путіловців-кіровців, загнатись. Ми тонимо сталь і ми міцні, як сталь. Ми, кіровці, сміливо дивимось в обличчя смертельній небезпеці, і швидше смерть злякається нас, ніж ми її».

Радянський народ, вихований і керований партією Леніна—Сталіна, у своїй священній війні з жорстоким і ненависним ворогом здобув великі і безприкладні перемоги.

Перемагає життя, перемагає світло, перемагає правда, провісником якої був незабутній Миронович.

Ніколи не згасне його світлий образ в серцях радянських людей. Його любов до партії, до Батьківщини яскравим полум'ям палає в наші дні. Його образ запалює нас в бою і в праці.

Могутня країна Рад йде вперед, знищуючи ворогів, переборюючи перешкоди. І з особливою силою звучать сьогодні розумні, запалюючі душу слова Кірова:

«Успіхи дійсно у нас величезні. Чорт його знає, якщо по-людському сказати, так хочеться жити і жити!...».

Жити для того, щоб боротися, жити для того, щоб перемагати—стало девізом кожного патріота нашої Батьківщини. І відмічаючи сьогодні роковини з дня злочинного вбивства Сергія Мироновича, що вмів так пристрасно любити життя і віддавати боротьбі за життя і свободу свого народу всі сили й енергію, радянський народ відзначає нові блискучі перемоги на фронті боротьби з німецько-фашистськими загарбниками і впевнено йде до остаточної перемоги над ворогом. І в ці дні—Кіров разом з нами.

С. М. КІРОВ. (1886—1934 рр.)
(Фотоархівка ТАРС).

Трудящі Запоріжжя шанують пам'ять про Сергія Мироновича Кірова

У парткабінетах міста

В парткабінетах Ленінського, Орджонікідзевського та Сталінського районів, а також у міському партійному кабінеті до роковин з дня злочинного вбивства славного сина радянського народу, полум'яного трибуна більшовицької партії, керівника ленінградських більшовиків Сергія Мироновича Кірова, організовано спеціальні виставки.

В ці дні в парткабінетах спостерігається велике пожвавлення і приплив відвідувачів. Сюди приходять за консультаціями, посібниками.

Для агітаторів, що готуються до проведення бесід про Сергія Мироновича, добрано літературу, газетні та журнальні статті, які зазвичайно світлий образ Мироновича, соратника Леніна і Сталіна, вірного сина більшовицької партії.

Бесіди про Сергія Мироновича Кірова

На всіх підприємствах і в установах міста проходять бесіди, присвячені пам'яті Сергія Мироновича Кірова, 10 років тому, 1 грудня 1934 року, вбитого рукою троцькістсько-зінов'євського зрадника.

З великим інтересом слухають присутні бесіди про життя й революційну діяльність Сергія Мироновича, його непримиренну боротьбу з ворогами радянської Батьківщини, відданість справі свого народу, вірність більшовицькій партії.

Редколегії стінних газет підприємств і установ міста випустили спеціальні номери, присвячені Сергію Мироновичу Кірову.

Пленум обкому КП(б)У

27—28 листопада 1944 року відбувся пленум Запорізького обкому КП(б)У.

Пленум заслухав звітні доповіді секретарів: Мелітопольського міськкому КП(б)У т. Романова про роботу міськкому КП(б)У та Пологівського райкому КП(б)У т. Брагіна С. А. про роботу РК КП(б)У.

В дебатах по доповідях виступили: тт. Перов І. І. (заст. зав. відділом пропаганди і агітації обкому КП(б)У), Васильєв Х. Д. (голова Мелітопольської райради), Шабалін О. Д. (редактор обласної газети «Червоне Запоріжжя»), Іватов (секретар парткому вузла залізниці), Бреєченко Г. П. (зав. відділом шкіл обкому КП(б)У), Жуков Я. Г. (зав. організаторським відділом обкому КП(б)У), Моісеєнко М. П. (заст. секретаря обкому КП(б)У по промисловості), Андросов М. В. (секретар обкому ЛКСМУ), Васильєв Ф. А. (заст. голови облвиконкому), Зенченков Г. О. (секретар Василівського РК КП(б)У), Слагін С. Д. (секретар Н.-Миколаївського РК КП(б)У), Крачок І. Х. (секретар Чернігівського РК КП(б)У), Кираленко А. П. (секретар обкому КП(б)У), Тітов М. С. (секретар Гуляйпольського РК КП(б)У), Ключнік Л. І. (секретар по пропаганді обкому КП(б)У), Шамовський В. А. (секретар Ленінського РК КП(б)У).

Другим питанням пленум заслухав доповідь голови обласної Ради депутатів трудящих т. Пономаренка В. М. «Про заходи по забезпеченню виконання плану розвитку тваринництва та підготовку до зимівлі худоби в колгоспах і радгоспах області».

В дебатах по доповіді виступили тт. Чапленко В. Я. (директор облтресту радгоспів), Бондаренко Г. І. (нач. облзо), Савенко П. М. (зав. сільгоспвідділом обкому КП(б)У), Лоєв І. А. («Заготскот»), Москалев Г. К. (заступник голови облвиконкому), Скрипник Д. А. (секретар В.-Білозерського РК КП(б)У), Калинз Д. Л. (голова Чернігівського виконкому), Пустовойт І. С. (секретар Кам'янсько-Дніпровського РК КП(б)У), Бізяров Г. І. (голова Запорізького сільського райвиконкому), Бунеєва О. А. (секретар обкому КП(б)У), Багмет (директор Мелітопольського держплемрозсадника), Воронін К. І. (голова Куйбишевського райвиконкому).

Наприкінці засідання пленуму з промовою виступив секретар обкому КП(б)У Ф. С. Матюшин.

По питаннях, які були заслухані, пленум ухвалив відповідні рішення.

Від Радянського Інформбюро

Оперативне зведення за 29 листопада

Війська 3-го **Українського** фронту, перейшовши в наступ, форсували **Дунай** на північ від ріки **Драва**, прорвали оборону противника на західному березі **Дунаю** і, просунувшись в глибину на 40 кілометрів, розширили прорив до 150 кілометрів по фронту.

В ході наступу війська фронту оволоділи містами і великими вузлами комунікацій **Печ, Батажек, Мохач** і з боями зайняли понад 330 інших населених пунктів, в тому числі великі населені пункти **Бата, Шомберек, Леньчак, Дубошевіца, Батіна, Змаєвац, Княжеві-Зіньгради, Луг, Дюдзо Мораль, Вемонд, Хамешкеза, Лінтод, Немат-Боль, Херцег, Тетош, Білі Манастір, Ягодняк, Альшо-Іана, Фекед, Алат-Варашд, Кетой, Печ, Удвард, Вілань, Харшань, Беремонд, Болмен** і залізничні станції **Мораль, Бата, Папота-Бажок, Фекед, Немат-Боль, Вілань, Харшань, Беремонд, Ширіна, Білі Манастір, Змаєвац, Батіна, Чеміная.**

На інших ділянках фронту—розшуки розвідників і в ряді пунктів йшли бої місцевого значення.

Оперативне зведення за 30 листопада

Протягом 30 листопада на території **Чехословаччини** наші війська з боями зайняли понад 30 населених пунктів і серед них **Березниця, Міньовце, Колчі, Велика Домаша, Домаша, Нижній Грабовець, Нижній Грушов, Роковце, Моравані, Маньовце, Земплін.**

Війська 2-го **Українського** фронту, продовжуючи наступ, 30 листопада оволоділи великими вузлами комунікацій і важливими опорними пунктами оборони противника окружними центрами Угорщини містами **Егер і Сіксо**, а також з боями зайняли населені пункти **Бекеч, Медьєсо, Ніш-Добса, Форнот, Вараші, Кач, Носвой.**

На північний схід і на південь від міста **Печ** наші війська, продовжуючи наступ, з боями зайняли понад 50 населених пунктів, в тому числі великі населені пункти **Печ, Ечень, Кавашд, Сіяка, Бержонь, Мечонь, Ціко, Почаварад, Вашош, Неметі, Бішо, Шіклош, Олд** і залізничні станції **Сарпіліс, Оберок, Печ, Ечень, Хідаш-Боньхад, Надь Пала, Почаварад, Чокошаде, Шіклош.**

На території Югославії наші війська, діючи спільно з частинами Народно-визвольної армії Югославії, оволоділи містом і залізничним вузлом **Кральєво.**

На інших ділянках фронту—розшуки розвідників.

За 29 листопада наші війська підбили і знищили 29 німецьких танків.

* * *

У Чехословаччині наші війська з боями просунулись вперед. На північний захід від міста Гуменне противник доповнив свої потарпані частини свіжими силами і неодноразово переходив в контратаки. Радянські частини відбили ворожі контратаки і ударом з флангів відкинули німців. Просуваючись з боями вперед по гірсько-лісистій місцевості, наші війська вийшли до ріки Ондава. Знищено понад 400 німецьких солдатів і офіцерів. Захоплено у німців два танки, чотири самохідних гармати, 14 польових гармат, багато гранатомет і автоматів. Взято 130 полонених.

* * *

Війська 2-го Українського фронту продовжували успішний наступ. В результаті упертих боїв наші частини оволоділи містом Сіксо. Тільки на підступах до цього важливого опорного пункту оборони противника радянські бійці знищили 700 гітлерівців і взяли в полон 350 німецьких та угорських солдатів і офіцерів. Захоплено 18 гармат, 32 кулемети, два склади боєприпасів та інші трофеї. На іншій ділянці наші війська оволоділи містом Егер. Противник уперто обороняв це місто, яке було одним з основних вузлів оборони німців у північних відрогах Карпат. Використовуючи сильно пересічену місцевість, німці побудували на підступах до міста сильні укріплення. Незважаючи на це, наші війська за всяку ціну вирвали Егер у своїх руків. Обійшовши місто зі сходу і заходу, наші війська створили загрозу оточення ворожого гарнізону. Противник змушений був посилити свої фланги за рахунок послаблення центральної ділянки. Скористувавшись цим, наші війська завдали удару з півдня, оволоділи залізничною станцією, а потім прорвались на вулиці міста. Радянські бійці очищали від гітлерівців квартал за кварталом і сьогодні на кінець дня повністю оволоділи містом Егер. Взято в полон 400 німецьких і угорських солдатів та офіцерів. Захоплено багато озброєння і воєнних матеріалів.

* * *

На північний схід і на південь від міста Печ наші війська вибили противника з ряду населених пунктів. Зайнято вузол доріг Шиклош.

Нині, відступаючи під ударами наших військ, зазнають тяжких втрат в людях і техніці. Тільки на одній ділянці знищено два батальйони ворожої піхоти, 7 самохідних гармат, 6 артилерійських і мінометних батарей.

* * *

В Югославії, на південь від міста Белград, наші війська, що діють спільно з частинами Народно-визвольної армії Югославії, оволоділи залізничним вузлом і містом Кральєво. В боях за місто німці втрачали тільки убитими до 300 своїх солдатів і офіцерів, захоплено у німців один літак, чотири танки, 22 трактори, 60 автомашин, 49 паровозів, 2.150 вагонів, з них 700 вагонів з вугіллям.

* * *

Взятий в полон на 1-му Прибалтійському фронті командир 2-го батальйону 485 полку 263 німецької піхотної дивізії капітан Антон Хоффельдер розповів: «Нашу дивізію недавно було перекинуто на нову ділянку фронту. Коли мій батальйон зайняв рубіж, я одержав суворий наказ вдержувати позиції до останнього солдата. Кілька днів тому радянські підрозділи з двох сторін атакували наші позиції. Незабаром російські автоматники вже діяли в тилу командного пункту батальйону. Ми зазнали тяжких втрат, точні розміри яких неможливо було встановити від панніки. При мені лишилось тільки 7 солдатів, разом з якими я здався в полон. Вже перебуваючи в полоні, я зустрів обер-лейтенанта Георга Штайна, лейтенанта Людвіга Шмідта і багатьох солдатів мого батальйону».

На закінчення полонений заявив: «В районі між Тукумом і Лібавою оточено понад 30 німецьких дивізій. Не доводиться гадати про те, яка доля їх спіткає. На підставі гірького досвіду ми знаємо, чим звичайно кінчаються подібні оточення на східному фронті. Одні «котли» існували дуже недовго, інші держались більш тривалі строки, але всі вони були ліквідовані росіянами. Така ж доля спіткає і ті дивізії, які зараз знаходяться в Прибалтиці. Евакуюватися морем вже пізно, а прорватись по суходолу неможливо. Жертвуючи 30 дивізіями, Гітлер сподівається виграти час. Він хоче ціною життя сотень тисяч німців віддалити фатальну для нього роз'язку».